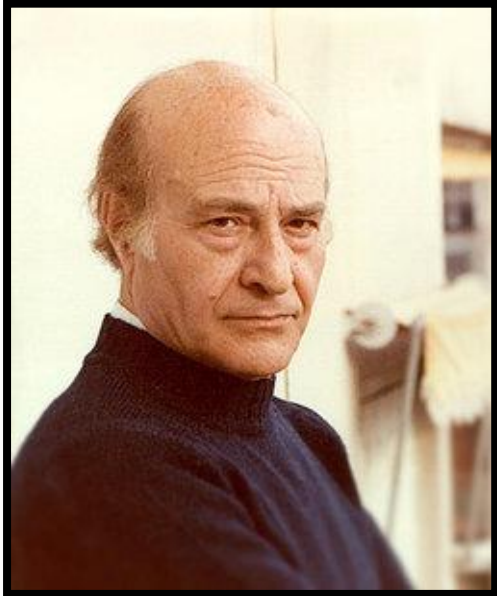

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

(2 Νοεμβρίου 1911 - 18 Μαρτίου 1996), Φιλολογικό ψευδώνυμο του Οδυσσέα Αλεπουδέλλη, ήταν ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ποιητές, μέλος της λογοτεχνικής γενιάς του '30. Διακρίθηκε το 1960 με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης και το 1979 με Το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας, ο δεύτερος και τελευταίος μέχρι σήμερα Έλληνας που τιμήθηκε με βραβείο Νόμπελ. Γνωστότερα ποιητικά του έργα είναι τα *Άξιον Εστί*, *Ήλιος ο πρώτος*, *Προσανατολισμοί* κ.α. Διαμόρφωσε ένα προσωπικό ποιητικό ιδίωμα και θεωρείται ένας από τους ανανεωτές της ελληνικής ποίησης. Πολλά ποιήματά του μελοποιήθηκαν, ενώ συλλογές του έχουν μεταφραστεί μέχρι σήμερα σε πολλές ξένες γλώσσες. Το έργο του περιλάμβανε ακόμα μεταφράσεις ποιητικών και θεατρικών έργων. Υπήρξε μέλος της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών

Έργων Τέχνης και της Ευρωπαϊκής Εταιρείας Κριτικής, Αντιπρόσωπος στις Rencontres Internationales της Γενεύης και Incontro Romano della Cultura της Ρώμης. Κατά τα χρόνια που ακολούθησαν συνέχισε το πολύπλευρο πνευματικό του έργο. Το [1978](#) αναγορεύτηκε επίτιμος διδάκτορας της Φιλοσοφικής Σχολής του [Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης](#), ενώ το [1979](#) τιμήθηκε με το [βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας](#). Η αναγγελία της απονομής του βραβείου από τη Σουηδική Ακαδημία έγινε στις [18 Οκτωβρίου](#) "για την ποίησή του, η οποία, με φόντο την ελληνική παράδοση, ζωντανεύει με αισθηματοποιημένη δύναμη και πνευματική καθαρότητα βλέμματος τον αγώνα του σύγχρονου ανθρώπου για ελευθερία και δημιουργικότητα"^{[6][7]}, σύμφωνα με το σκεπτικό της απόφασης. Ο Ελύτης παρέστη στην καθιερωμένη τελετή απονομής του βραβείου στις [10 Δεκεμβρίου](#) του [1979](#), παραλαμβάνοντάς το από τον Βασιλέα Κάρολο Γουστάβο και γνωρίζοντας παγκόσμια δημοσιότητα. Τον επόμενο χρόνο κατέθεσε το χρυσό μετάλλιο και τα διπλώματα του βραβείου στο Μουσείο Μπενάκη. Την απονομή του Νόμπελ ακολούθησαν τιμητικές διακρίσεις εντός και εκτός Ελλάδας, μεταξύ αυτών και η απονομή φόρου τιμής σε ειδική συνεδρίαση της Βουλής των Ελλήνων, η αναγόρευσή του σε επίτιμο διδάκτορα του Πανεπιστημίου της [Σορβόνης](#), η ίδρυση έδρας νεοελληνικών σπουδών με τίτλο "Έδρα Ελύτη" στο πανεπιστήμιο [Rutgers](#) του [Νιου Τζέρσεϊ](#), καθώς και η απονομή του αργυρού μεταλλίου *Benson* από τη Βασιλική Φιλολογική Εταιρεία του Λονδίνου.

Πέθανε στις [18 Μαρτίου](#) του [1996](#) από ανακοπή καρδιάς στην [Αθήνα](#).

- *Εκ του πλησίον*, Ίκαρος, Αθήνα 1998 (μεταθανάτια έκδοση)

Ποιητικές συλλογές [[Επεξεργασία](#)]

- [Προσανατολισμοί](#), Πυρσός, Αθήνα 1940
- [Ήλιος ο Πρώτος, Μαζί με τις παραλλαγές πάνω σε μian αχτίδα](#), Γλάρος, Αθήνα 1943
- [Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας](#), «Τετράδιο», τχ. 2, 1945· Ίκαρος, Αθήνα 1962.
- [Το Άξιον Εστί](#), Ίκαρος, Αθήνα 1959
- [Έξι και μία τύψεις για τον ουρανό](#), Ίκαρος, Αθήνα 1960
- [Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας](#), Ίκαρος, Αθήνα 1971
- [Το Φωτόδεντρο και η Δέκατη Τέταρτη Ομορφιά](#), Ίκαρος, Αθήνα 1971
- [Το Μονόγραμμα](#), Ίκαρος, Αθήνα 1972
- [Τα Ρω του Έρωτα](#), Αστερίας, Αθήνα 1972
- [Τα Ετεροθαλή](#), Ίκαρος, Αθήνα 1974
- [Μαρία Νεφέλη](#), Ίκαρος, Αθήνα 1978
- [Τρία ποιήματα με σημαία ευκαιρίας](#), Ίκαρος, Αθήνα 1982
- [Ημερολόγιο ενός αθέατου Απριλίου](#), Ύψιλον/Βιβλία, Αθήνα 1984
- [Ο μικρός ναυτίλος](#), Ίκαρος, Αθήνα 1985
- [Τα ελεγεία της Οξώπετρας](#), Ίκαρος, Αθήνα 1991
- [Δυτικά της λύπης](#), Ίκαρος, Αθήνα 1995

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΕΡΕΖΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟΥΡΛΑΚΗΣ